

hledávka vůči žalované, či pokud jsou i v tomto směru opodstatněny meritální námitky žalované strany, že dala ing. S-ovi směnku pouze z ochoty a že mu vůči ní žádná pohledávka nepřísluší.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatelka sama připustila, že jí přísluší vůči ing. S-ovi za dodání cihel pouze pohledávka 4.482 Kč 50 h. Přenesl-li tento práva ze sporné směnky indosamentem na žalobkyni s poukazem, by tato zbytek směnečné částky vydala jinému jeho věřiteli, byla tím žalobkyně ovšem formálně legitimována k uplatnění směnečných práv, avšak po stránce věcné dlužno ji ohledně zbytku směnečné částky přece jen považovati za mandatářku indosanta ing. S-a. Jako taková musí si žalobkyně nechat i libiti námitky příslušející žalované vůči zmíněnému indosantovi, jak již soud odvolací správně vystihl. Na tom nemůže ničeho změnit ani okolnost, že se žalobkyně zavázala vůči ing. S-ovi, že zbytek směnečné částky zaplatí jinému jeho věřiteli, neboť i v tomto případě měla zbytek tento vybrati na řad ing. S-a jako jeho mandatářka. Zda žalobkyně jako mandatářka byla bezelstnou, jest úplně nerozhodné. Převzala-li žalobkyně takový mandát, musí ovšem také nésti jeho důsledky a provést spor se žalovanou o oprávněnosti námitek jí vznesených.

Čís. 6502.

Není závady, by odvolací soud neposuzoval věc s jiného právního hlediska, než první soud.

Třetí osoba ve smyslu §u 881 obč. zák. nemusí býti určena individuálně, aniž se vyhledává, že by tu již byla v době uzavření smlouvy, jen když jest určitelna objektivními známkami, na př. vlastnictvím k nemovitosti, jež má býti odbřemeněna.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Rv II 154/26.)

Žalovaný koupil od firmy M. a Sch. továrnu a zavázal se veřejnému společníku této firmy Mořici Sch-ovi, že dá vymazati pohledávku občanské záložny v H., vážnoucí na koupené továrně jako vkladbě hlavní a na domě čp. 2107 jako vkladbě vedlejší. Dům čp. 2107 náležel tehdy spoluvlastnický polovicí Mořici Sch-ovi a polovicí jeho manželce Josefíně Sch-ové. Josefína Sch-ová nabyla poté i polovice Mořice Sch-a a domáhala se na žalovaném, by provedl výmaz pohledávky občanské záložny na celém domě čp. 2107. **P r o c e s n í s o u d** první stolice žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Rozpor se spisy spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud prý překročil zákaz novot tím, že vůbec posuzoval případ se stanoviska smlouvy ve prospěch osoby třetí, ačkoliv žalobkyně nikdy netvrdila, že by v souzeném případě běželo o smlouvu v prospěch třetí osoby. Dle ustanovení Šu 482 druhý odstavec c. ř. s. nesmí však býti odvolacím soudem přihlíženo pouze ke skutkovým okolnostem a důkazům, které nebyly uvedeny ve stolici prvé s výjimkou tam uvedenou. Tím však není nijak zapověděno, by odvolací soud věc právně neposuzoval s jiného hlediska než se stalo soudem prvním. Že žalobkyně byla již v době uzavření kupní smlouvy ze dne 31. března 1925 spoluvlastnicí nemovitosti vl. čís. 2107, dovolatel již v řízení prvé stolice sám doznal. Dospěl-li odvolací soud na základě okolností prvním soudem zjištěných k úsudku, že jde v případě tomto o smlouvu ve prospěch osoby třetí, nelze tvrditi, že překročil zákaz novot. Dovolací důvod podle čís. 3 Šu 503 c. ř. s. tedy není opodstatněn. Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v tom, že dle právního názoru odvolacího soudu jde o smlouvu ve prospěch osoby třetí, jest však na omylu. Dle souhlasných udání obou stran byl v době uzavírání kupní smlouvy spoluvlastníkem nemovitosti vl. čís. 2107 Mořic Sch. k jedné a žalobkyně k druhé polovici. Ujednal-li Mořic Sch. se žalovaným, že tento jest povinen dáti vymazati spornou pohledávku z celé nemovitosti, dal si tím bez pochyby slíbiti, že bude plněno také žalobkyní. Že splnění ohledně polovice nemovitosti přináležející žalobkyni mělo býti ku prospěchu hlavně žalobkyni, o tom nelze pochybovati. Žalobkyně nabyla tedy podle Šu 881 druhý odstavec obč. zák. zajisté alespoň ohledně jedné polovice přímo práva žádati na žalovaném plnění, a to ihned po uzavření kupní smlouvy, poněvadž dotýčný závazek žalovaného není vázán nějakou lhůtou. Zbývá tedy jen otázka, zda to platí také ohledně druhé polovice nemovitosti, které žalobkyně nabyla teprve po ujednání kupní smlouvy. Dlužno však také k otázce této odpověděti kladně. Jak dovolatel sám uvádí, vztahuje se závazek jeho na nemovitost. Kupní smlouva směřuje v odstavci V. k tomu, by nemovitost byla sprostěna sporného břemena. Podle smyslu úmluvy a dle povahy a účelu smlouvy (§ 881 obč. zák.) lze považovati v případě tomto za osobu třetí každého, kdo právě jest majitelem nemovitosti, neboť právě tento má zájem na tom, by jeho nemovitost byla sprostěna zmíněného břemena. Není náležitostí zákonitých ustanovení o smlouvě ve prospěch osoby třetí, by osoba tato byla individuálně určena, ani zapotřebí, by vůbec již existovala v době uzavření smlouvy (rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. civ. č. 3106). Stačí, by byla podle objektivních známek určitelná, a to v případě tomto jest možno jejím spojením s vlastnictvím k nemovitosti (Sedláček, Obligační právo str. 127). S hlediska tohoto dlužno míti za to, že žalobkyně jest oprávněna žádati na žalovaném výmaz pohledávky ohledně celé nemovitosti. Poněvadž žalobkyně byla vlastníkem celé nemovitosti již v době podání žaloby, netřeba se dovolávati ustanovení Šu 406 c. ř. s.